

Kedves Gyerekek!

Szeretettel osztok meg veletek a verseim közül néhányat. Olvassátok el, vagy kérjétek meg valamelyik családtagot, hogy olvassa fel őket, majd készíttetek rajzot arról, amelyik a legjobban megragadta a fantáziátokat! Kíváncsian várjuk az alkotásaitokat!

Szeretettel, Mentovics Éva

A nyár üzenete

Napfény csillan fenn, az égen,
pajkos képpel rád ragyog...
Gyertek, gyertek apró lurkók,
biztos minden vártatok!

Kincseket is hoztam néktek:
kertek mélyén számtalan
vaskos retek, szeplős eper,
ízesek szemű málna van.

Hársfa ágán ringatózó,
mézillatú kis virág
táncot jár a szellő karján,
ezer szirmát hinti rád.

Szivárványszín a rét öle,
lágyan ring a Balaton,
aranyszínű fénykoszorút
szó a Nap a hajadon.

Utoljára cseng a csengő,
itt a szünet, fuss oda,
ahol vár a tavi csúszda,
hinta, labda, uszoda!

Csalogat a tó

Lágyan ring a nádas berek,
zöldet bont a tavasz már,
halkan ringó, dús ölemben
elfér néhány kacsapár.

Elrejttem a fészketeket,
senki meg ne találja,
ha kikelnek, vigyázok a
sok kis pelyhes kacsára.

Fodrozódó vizem habja
gyengéd bölcső, ringató,
élelmet is lelték benne,
bőségtál most itt a tó.

Kacsázzatok libasorban,
pancsoljatok naphosszat!
Ebéd után minden csöppség
fövenyemen napozhat.

Lágyan ring a nádas berek...
Gyertek, gyertek vadkacsák!
Hideg szélben, forró napon
elbújhat a nagy család.

Katicabogárka

Honnan jöttél, merre szállsz,
katicabogárka?
Margaréta, kankalin,
rózsa kelyhe vár ma.

Kiskertekbe, mezőkre,
vadvirágos rétre,
rózsalugas bársonyán
várnak vendégségbe.

Mutasd apró pettyeid,
pipacspiros szárnyad,
vidd hírét e napfényes,
hársillatú nyárnak!

VAKÁCIÓ, vagyis végre szabadság!

Szabadságon leszek végre,
holnaptól már nem jövök.
Nem kelteget anya reggel
és az óra sem csörög.

Nem mondják, hogy; reggelizz már,
öltözz, futás, moss fogat!
Nem szól senki; el ne késünk!
Nem siettet, noszogat.

Mateklecke? Elfelejtve!
Angol szavak? Á, minek?
Rajzra se kell bepakolni
festéket meg pemzliket.

Nem kell korán ágyba bújni,
nincs könyörgés, hajcihő,
tornazsákból se szaglik ki
bűdös zokni, vagy cipő.

Eldugtam a táskámat is,
minek, úgyse használom?!
Maglehet, majd úgy, mint tavaly,
könnyen meg se találom.

Eláruljam, hogy leltem rá?
Psz! Anya előtt az titok!
A szag után, mert a szendvics
régóta benne lapított.

De most nincs, mi kedvem szegné,
hahó, szép nyár, vártalak!
Hívnak tavak, folyópartok,
árnyas erdők, várfalak...

Kedvem szottyán? Lustálkodom.
Szabadidőm? Temérdek!
Ha játszani hívna bárki,
garantáltan elérhet.

Elkészült az órarendem,
nézd csak, az lett ráírva;
minden program szünidei
üzemmódhoz állítva.

Panka kirándulni megy

Bakancsot húzunk, s indulunk
- bicajjal, vagy gyalog.
Panka, a húgom négy éves,
ő gyakran andalog,

és azt nyafogja: szomjazom,
meg fáradt is vagyok,
cipelj kérlek a hátadon,
vagy keress egy padot!

Nem megyek hegyre, túl magas,
a völgyet kedvelem.
Nézd azt az édes kis halat,
kapd el, az kell nekem!

Meg balra, az a vadkacsa,
ott, túl, a nád alatt...
Szerintem éhes már szegény,
neki is fogj halat!

Figyelj csak, ott egy fagyaltos!
Tudom, hogy minket vár.
Ott áll Pali, a szomszédból,
az előbb intett már.

A tölcsérén vagy öt gombóc,
úgy érzem, nem vitás,
ha én is annyit kaphatok,
nem is kell semmi más.

Aztán meg vár játszótér
- olyan, mint egy hajó.
Majd én leszek a kapitány.
Te is jöhetsz, na jó!

Trappolt, és szálltak tincsei,
kacagott egy nagyot,
engem, a fáradt matrózt meg
faképnél hagyott.

A furfangos egerek

Pihe-puha dunna alatt
nyújtózkodik Benedek.
Úgy hortyog, hogy lármázása
felver minden egeret.

Farkincáék otthonában
apró gyertya világol.
*- Ez a rémes zenebona
kiüldöz a világból.*

Minden éjjel zsörtölődnek,
dohognak az egerek:
*- Milyen szörnyű ez a jószág!
Mihez kezdjünk, gyerekek?*

Pihentető alvás nélkül
elillan az egészség,
de egy kandúrt felkelteni
borzasztó nagy merészség.

Ekkor jött a mentő ötlet:
csentek egy kis tejecskét,
s a hortyogó macska mellé
szép csendesen letették.

Megmozdult a kandúr bajsza:
*- Langyos tejci - imádom!
Nincs is ennél klasszabb ital
sehol e nagy világon.*

Meleg tejjel pocakjában
nem hortyogott Benedek,
édesdeden alhattak már
ezután az egerek.

Azóta is tart a szokás -
ki látott már ily csodát?
Egér talál a macskának
minden este vacsorát.

Táncolj, dalolj, Tavasztündér!

Tavasztündér ropja táncát,
fuss, fagyos tél, ég veled!
Nem süvölt már cudar szélvész,
cinkedalra ébredek.

Hírét viszik földön, égen,
most jön csak a jó világ!
Hópaplanok hült helyén már
szirmot bont a hóvirág.

Rügyfakasztó varázsdallal
jött, a fakó földre szállt,
tavaszhozó sáfrány szirmát
napsugárral szöve át.

Táncolj, dalolj, Tavasztündér,
színezz rétet, kerteket,
ébredező vidék fölött
illatfelhők lengjenek!

Méhet csalj a nárciszokra,
lengé lepkét, libbenőt,
jácint kelyhén surranjanak
fürgé varázscipellők!

Kékre fessd az égbolt selymét,
csermely fodrát fehérre,
kikeleti derűt pingálj
minden ember szemébe!

Táncolj, dalolj, Tavasztündér,
ébredj, patak, hús öböl!
Gyémántfényű víztükrötök
selymén napfény tündököl.

Csigavonat

Akácösvény vége táján, ott, ahol a tó csobog,
gyülekeztek sünök, vidrák, őzek, nyulak, kis bocskok...

Uhu apó körbenézett, bokrok alját fürkészte:

- Nem ért ide egy csiga sem az erdei gyűlésre.

- Nem jó ez így, tarthatatlan! - szólt a nyúl a menyétnek.

- Folyton-folyvást rájuk várunk, rendszeresen elkésnek.

Hód apóka bölcs fejéből pattant ki a nagy ötlet.

Elindult a tisztás felé, célpontja egy farönk lett.

Átvizsgálta jobbról-balról, s rábökött a darabra.

Hogy mi lesz a célja vele, rögtön el is hadarta:

- Itt lapul egy vonat benne! Körberágom, szerelek,
hogya kész az utasterünk, jöhetnek a kerekek.

- Te leszel a sínfelelős! - mutat rá a kis borzra,
miután a sín pár helyét félig ki is tiporta.

- Remek ötlet, csuda pompás! - ujjongott a kis medve.
Fogott néhány fahasábot, s a tisztásra cipelte.

Pontban hatkor Barna Manci önfeledten integet:

- Emeljétek a szerelvényt, leraktuk a síneket!

Csuda cseles vonat lett ám, tölgyfák között tekereg...

„*Gyertek csigák, gyertek csigák!*” kattogják a kerekek.

Azóta a csigák népe fürgébb, mint a nagy medve,
naphosszat csak vonatozik, hogya ahhoz van kedve.

Az erdei csigavonat bejárja a terepet,
szamócák és kankalinok bokra alatt tekereg.

Nem kell gyalog nekivágni a végtelen erdőnek,
azóta a gyűlésre is ők érkeznek elsőnek.

Banya-tanya

Omladozó, romos tanya,
otthont lel ott minden banya.
Kietlen, és rideg tájék,
hol ember tán sose járt még.

Reped, mállik dől a fala,
oda tart a boszik hada.
Teliholdkor odaszállnak,
surrannak a szürke árnyak.

Fellobban a katlan lángja,
kezdődik a banyák bálja.
Repdesnek a denevérek,
felharsan a boszi-ének.

*- Szépségemé minden érdem,
kétszáz évet már megértem.
Fejemen a varázskendő,
gonosz vagyok, kárörvendő.*

*Padlásomon denevérek...
Szívességre sose kérj meg!
Hogyha mégis erre tévedsz,
békatestben tovább élhetsz.*

Nincsen bennük báj, se kellem,
minden boszi fura jellem.
Jobban jársz, ha nem mész arra,
nem válsz békává hajnalra.

Hajnaltündér

Hajnaltündér libbent erre...
Korsójában mit hozott?
Tündérkönnyek ezer cseppjét -
csillogó gyöngyharmatot.

Madárdallam köszöntötte,
míg átlibbent a tájon,
s szétszórta a gyöngyharmatot
fán, bokrokon, virágon.

Kerti virág kis kelyhében
csillog-villog a harmat,
idecsalja a méheket,
hogyha inni akarnak.

Vakáció!

Hol csellengtél, te kis kópé?
Késtél, oly rég vártalak!
Jólesik már elnyújtózni
kint, a lombos fák alatt.

Nem kell tankönyv, irka, táska,
pihen most a csengetés...
Rengeteg a tennivalóm,
felsoroljam? Nem kevés!

Holnaptól már nem kezdődnek
oly korán a reggelek
- ha kirúg az ág magából,
komótosan felkelek.

Vár a bicaj, tollaslabda,
képregény a könyvtárban,
cseresznye és vén diófa
csalogat, hogy megmásszam.

Zöld pázsiton hempergőzöm,
pillangókat kergetek,
kifürkészek a környéken
minden árnyas rejteket,

majd a strandon, kipirultan,
sikoltozva, dalolva,
vízi-csúszdák ördögeként
csusszanok a habokba.

Jó, hogy itt vagy, Vakáció,
nézd, mindenki ünnepel,
hisz tudjuk, hogy velünk nyaralsz,
szeptemberig itt leszel!.

Úszni tanulok

Felfújom az úszógumit,
a tópartra leviszem,
felveszem a derekamra,
s ott lebegek a vízben.

Kézzel-lábbal kalimpálok,
a víz alá lebukom...
Kérhetlek, hogy ne nevedd ki?
Épp az úszást tanulom.

A nyár üzenete

Napfény csillan fenn, az égen,
pajkos képpel rád ragyog:
Gyertek, gyertek apró lurkók,
biztos minden vártatok!

Ajándékot hoztam néktek:
kertek mélyén számtalan
vaskos retek, szeplős eper,
ízese szemű málna van.

Hársfa ágán ringatózó,
mézillatú kis virág
táncot jár a szellő karján,
s ezer szirmát hinti rád.

Szivárványszín a rét öle,
lágyan ring a Balaton,
aranyszínű fénykoszorút
szó a Nap a hajadon.

Utoljára cseng a csengő,
itt a szünet, fuss oda,
ahol vár a tavi csúszda,
hinta, labda, uszoda!

Az esőfelhő története

Esőfelhőt visz a szél,
kis felhőcske így mesél:
- *Tegnap kerek tó voltam,
vadkacsákat hordoztam.*

*Nap sugara nyúlt értem,
s hopp, fent voltam az égben.
Fodros felhővé váltam,
erdők felett lófráltam.*

*Szellők szárnyán lebbenek,
társam is van, rengeteg.
Kéklő égen kószálok,
záport küldök le rátok.*

*Loccsannak a vízcseppek
- az éltető, friss permet.
Szóljon, aki inni kér,
hisz a vizem kincset ér!*

Tóbiás, a falánk törpe

Kicsinek sem volt épp törpe,
alig fért a pólyába,
később, míg a többi ugrált,
ő csak lábát lóbálta.

Jöhetett a kupac zserbó,
csokifagylalt, máktorta...
annyi krémest falt be ma is,
szinte nem is számolta.

Hiába is rejtették el
előle a fánkokat,
felfalta még ebéd előtt.
hisz ő sosem válogat.

Megevett egy fazék sóskát,
tükörtojást vagy hatott,
s utána még korgó hassal
kamra polcán matatott.

Meg is nyúlt és meg is hizott,
folyton nőtt a mérete,
hogya tovább így folytatja,
tükrébe se fér bele.

Sapkája is szűk lesz lassan,
rá se megy a fejére,
úgy megnőtt a tavasz óta
ez a falánk legényke.

Szétbomlott a pulóvere,
hasig ér a zakója,
csuklója is olyan duci,
nem fér rá a karóra.

Hiszed, vagy sem, drága komám,
szóról-szóra így történt:
vasárnaptól péntek estig
kinőtte a cipőjét.

- *Tóbiás a hórihorgas* –
így gúnyolták, nevtették,
de mindezt csak huncutságból,
hisz mindnyájan szerették.

Néhány törpe irigykedett:
- Milyen délceg, nagy rokon!
Hétrét görnyed, s akkor tud csak
megpuszítani homlokon.

Ám a szülők siránkoznak:
- *Mi lesz velünk Tóbiás?*
Hogy fér el a házukban egy
nyolcvan centis óriás?

Annyi tortát falsz be folyton
ilyen lakli létedre...
amit tegnap megkerestünk,
holnap elfogy ételre.

Tudta ő, hogy sose képes
tartani a mértéket,
így hát másnap gondolt egyet,
s épített egy pékséget.

Falat emelt, lécet gyalult,
s harmadnap már kilencre
domboldali üzletére
cégérét is kitette.

Mikor reggel, rigódalra
felébredt a sok törpe,
minden ösvényt vaníliás
kalácsillat töltött be.

Nem lesz most már ingyenélő -
törpenemzet csúfsága...
Tóbiás lett a bükkerdő
aranykezű cukrásza.

Kirándul a csiga család

Kirándul a csiga család,
előttük a térkép,
arra mennek csatangolni,
merre többen kérték.

Elindul a sok kis csiga
lefelé a dombon,
de a házát, csigaházát
egy se hagyja otthon.

Lohol a sok csigagyerek,
csak úgy lobog csápja.
Odaát, a túloldalon
ezer barát várja.

Faluszéli tölgyes alja
veszélyes egy környék -
motorzúgás, fékcsikorgás
veri fel a csöndjét.

Szédületes száguldással
rohannak a gépek,
jaj annak a kis állatnak,
ki az útra téved.

Figyelmes ott minden csiga -
csápol balra, jobbra.
Jól is teszi, hisz a szemét
csápja végén hordja.

Balra tekint, jobbra tekint,
aztán megint balra,
úgy baktat át nagy sebtében
a túlsó oldalra.

Gólya néne és a kíváncsi békák

Gólya néne a tó partján
békát lesve álldogál.
Fülébe cseng lánya hangja:
”- Anyu, sok békát hozzál!”

Támadt is egy jó ötlete,
hogyan foghatna sok békát...
kiakasztott a nyakába
egy hatalmas, nagy táblát:

***Szárazföldi és tóparti
békák! Remek ajánlat:
Nem láttátok a magasból
még sohasem a tájat?***

***Első útra ingyenesen
utaztatlak titeket.
Ugráljatok ide gyorsan
átvenni a jegyeket!***

*- Jegypénztárunk ott üzemel
fent a kémény tetején.
Szépen berendezett fészek,
kint, a falu elején.*

A kíváncsi béka népség
egy-kettőre ott termett,
ki a nyakán, ki a szárnyán
keresett egy jó helyet.

Gólya néne így kiáltott:
*- Több békát most nem viszek!
De majd holnap, ebéd táján
visszajövök értetek.*

*Izgalomra semmi ok nincs,
sorra kerül mindenki.
Egész nyáron - augusztusig -
lehet jegyet rendelni.*

Gólya nénét minden délben
békák serege várta -
nem éhezett egész nyáron
két fia és leánya.